Upozorňujeme, že výchozí nl verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.
Swipe to change

nizozemština

Vyživovací povinnost

Nizozemsko

1 Co znamenají pojmy „výživné“ a „vyživovací povinnost“ v praxi? Které osoby musí platit výživné jiné osobě?

Vyživovací povinností se rozumí povinnost přispívat na životní náklady oprávněného. Povinnost poskytovat výživné vzniká z pokrevního příbuzenství, příbuzenství sňatkem a (předchozího) manželského svazku.

Které osoby jsou povinny poskytovat výživné jiné osobě:

— rodiče dětem
— děti rodičům
— rozvedený manžel druhému manželovi (nebo bývalý registrovaný partner druhému partnerovi)

Vyživovací povinnost mezi manželi během manželství trvá i poté, kdy je manželství rozvedeno. Soud může rozvedenému manželovi, jehož příjem není dostatečný pro hrazení jeho životních nákladů (a nelze rozumně předpokládat, že by takový příjem získal), přiznat na návrh v rozsudku o rozvodu nebo v pozdějším rozhodnutí výživné od bývalého manžela. Při stanovení rozsahu vyživovací povinnosti soudce přihlíží k potřebám bývalého manžela a k prostředkům (finančním zdrojům) druhého bývalého manžela. Svou roli mohou sehrát i faktory nefinanční, například délka trvání manželství či délka spolužití. Nestanoví-li soud časové omezení vyživovací povinnosti, zanikne tato povinnost automaticky po 12 letech. Na návrh bývalého manžela žádajícího výživné může soud toto období prodloužit, nachází-li se tento manžel ve zvláštních finančních potížích. U krátkých bezdětných manželství (ne delších než 5 let) není vyživovací povinnost v zásadě stanovena na období delší, než bylo trvání samotného manželství.

Výše uvedené se použije rovněž pro výživné mezi bývalými registrovanými partnery.

Bývalí manželé mohou ve věci výživného uzavírat mimosoudní dohody. Taková dohoda je obvykle součástí rozvodové dohody. V praxi tuto dohodu potvrzuje soud v rozsudku o rozvodu. Potvrzení tohoto druhu dává oprávněnému na výživné více právní jistoty.

Jiné kategorie vyživovací povinnosti:

Manželé/registrovaní partneři

Manželé a registrovaní partneři jsou oba povinni, kromě výjimečných případů, přispívat na náklady společné domácnosti. V tomto ohledu se mohou dohodnout jinak v předmanželské či partnerské smlouvě.

Biologický otec/životní partner matky

Biologický otec dítěte má vyživovací povinnost k dítěti, jehož je otcem (nikoli zákonně uznaným), není-li dítě s tímto nebo jakýmkoli jiným mužem v právním rodinném vztahu (jinými slovy, nemá-li dítě zákonného otce). Stejná povinnost se váže na životního partnera matky, který dal souhlas k jednání, jež mohlo vést ke zplození dítěte.

Společná (střídavá) péče

Osoba, která není rodičem, ale s rodičem dítěte společně o dítě pečuje, má k tomuto dítěti vyživovací povinnost (článek 1:253w BW). Vyživovací povinnost trvá, dokud dítě nedosáhne věku 21 let; v tomto věku je z důvodu zletilosti dítěte společná péče ukončena.

V jakých případech?

Vyživovací povinnost existuje obecně řečeno jen tehdy, jestliže toho osoba oprávněná na výživné potřebuje. Osoba toho potřebuje, nemá-li dostatečný příjem pro své potřeby a nelze-li rozumně očekávat, že by byla schopna takového příjmu sama dosáhnout.

Výjimka

Výjimkou z tohoto pravidla je vyživovací povinnost rodičů a biologických otců k nezletilým dětem a k dětem ve věkové kategorii mladších dospělých (do věku 21 let). V těchto případech vyživovací povinnost vzniká, i pokud toho osoba oprávněná na výživné nepotřebuje.

2 Do jakého věku může dítě dostávat vyživovací příspěvek? Liší se pravidla pro výživné týkající se nezletilých od pravidel týkajících se dospělých?

Dětem mladším 18 let (nezletilým) jsou rodiče povinni hradit náklady na péči a výchovu. Jedná se o životní náklady a další náklady spojené s výchovou dítěte, například se vzděláváním a zájmovou činností. Rodiče jsou povinni hradit náklady na péči a výchovu podle svých prostředků. Tato povinnost trvá i tehdy, má-li dítě vlastní prostředky a/nebo příjem.

U dětí ve věku 18, 19 a 20 let („mladší dospělí“) odpovídají rodiče za hrazení životních nákladů a nákladů na vzdělání. Životní náklady a náklady na vzdělání jsou považovány za totéž, co náklady na péči a výchovu v dětství. Tato vyživovací povinnost je nezávislá na stupni potřebnosti oprávněného.

Pro tuto kategorii osob zároveň existuje rozšířená vyživovací povinnost, a to i v případě, že mají-li vlastní příjem ze závislé činnosti či z kapitálu nebo když uzavřou manželství. Na základě vlastních příjmů dítěte se však určuje rozsah jeho potřeby výživného.

K dětem ve věku 21 let a starším mají rodiče vyživovací povinnost jen tehdy, jestliže toho dítě potřebuje a není se o sebe schopno starat. Například je-li dítě fyzicky nebo duševně postižené.

3 Měl bych se s žádostí o výživné obrátit na příslušný orgán nebo na soud? Jaké jsou hlavní prvky tohoto postupu?

Částka, kterou musí osoba povinná na plnění vyživovací povinnosti platit, je buď určena samotnými stranami a stanovena v dohodě, nebo ji určí soud.

O rozhodnutí o výživném pro bývalého manžela nebo pro dítě je také často žádán soud během rozvodového řízení.

4 Je možné podat žádost jménem příbuzného (pokud ano, jakého stupně) nebo jménem dítěte?

Nikoli. Žádost musí podat právní zástupce osoby oprávněné na výživné. Osoby oprávněné na výživné nesmějí podat žádost bez právníka. Nezletilé dítě je zastoupeno svým zákonným zástupcem (obvykle rodičem).

5 Jestliže mám v úmyslu podat žalobu, jak zjistím, který soud je příslušný?

Je třeba rozlišovat mezinárodní příslušnost (je příslušný soud nizozemský?) a příslušnost vnitrostátní (který z nizozemských soudů je příslušný?).

Mezinárodní příslušnost v rámci Evropské unie

Co se týče mezinárodní příslušnosti nizozemských soudů, použije se v Evropské unii tzv. nařízení „Brusel I“. Toto nařízení stanoví pravidla pro příslušnost soudů u nároků na výživné.
Podle článku 2 tohoto nařízení je osoba povinná nesoucí vyživovací povinnost (odpůrce), která má bydliště na území Nizozemska, v zásadě žalována osobou oprávněnou na výživné (navrhovatelem) u soudu nizozemského.
Součástí nařízení „Brusel I“ je rovněž alternativní pravidlo týkající se vyživovací povinnosti. V čl. 5 odst. 2 se stanoví, že odpůrce, který má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalován, a to:
u soudu místa, kde má oprávněný na výživné bydliště nebo obvyklý pobyt,
nebo – je-li věc týkající se výživného věcí vedlejší v řízení týkajícím se právního vztahu rodinného práva, např. u rozvodového soudu či u soudu rozhodujícím o určení otcovství – u soudu, který je k tomuto řízení příslušný, pokud tato příslušnost není založena pouze na státní příslušnosti některé ze stran.
První odrážka znamená, že oprávněný na výživné s bydlištěm v Nizozemsku může povinného na plnění výživného, který má bydliště například ve Francii, žalovat u nizozemského soudu, jenž má podle čl. 5 odst. 2 mezinárodní příslušnost. Příslušný je soud místa bydliště navrhovatele.
Vyživovací povinnosti v rámci Evropské unie kromě toho upravuje nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností, které je v platnosti od 18. června 2011.
Pravidla o soudní příslušnosti v nařízení o vyživovací povinnosti se do značné míry shodují s pravidly uvedenými v nařízení Brusel I. Obecným pravidlem je, že soudem příslušným pro případy týkající se výživného je soud v místě obvyklého bydliště odpůrce nebo oprávněného na výživné. Na rozdíl od nařízení Brusel I není pro uplatňování nařízení o vyživovací povinnosti nezbytné, aby se místo obvyklého bydliště odpůrce nacházelo na území členského státu.

Mezinárodní příslušnost mimo Evropskou unii

Co se týče mezinárodní příslušnosti nizozemského soudu mimo Evropskou unii, platí toto: Žije-li navrhovatel (oprávněný nebo povinný) mimo Evropskou unii, není výše uvedené nařízení „Brusel I“ použitelné a nizozemský soud odvozuje svou příslušnost z občanského soudního řádu (*Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering*). Nizozemský rozvodový soud je pak oprávněn činit předběžná opatření, pokud jde o rozvod, či pomocná opatření, jako je stanovení výživného či pokračování v obývání společného obydlí manželů. Nizozemský soud je proto příslušný rozhodnout o samostatné žalobě na výživné, buď žije-li navrhovatel nebo jedna či více dotčených stran uvedených v žádosti v Nizozemsku, nebo souvisí-li věc jinak dostatečně s právní řádem Nizozemska, pokud si strany zvolí, že příslušnost bude náležet nizozemskému soudu, nebo pokud se dotčená strana dostaví během řízení k soudu a nevznese námitku nepříslušnosti.

Vnitrostátní příslušnost

Co se týče vnitrostátní příslušnosti nizozemského soudu, pravidlo o druhu soudu (obecný soud, odvolací soud, Nejvyšší soud Nizozemska) stanoví, že ve věcech výživného je věcně příslušný obecný soud. Který obecný soud je místně příslušný, to se určí podle občanského soudního řádu. Příslušný je soud v místě bydliště buď navrhovatele (jednoho z navrhovatelů), nebo jedné z dotčených stran uvedených v žádosti; pokud žádná z těchto stran neuvádí trvalé bydliště, je příslušným soudem soud v místě současného bydliště jedné ze stran.

6 Musím jako žalobce podat žalobu skrze nějakého prostředníka (např. advokáta, ústředního nebo místního orgánu atd.)? Pokud ne, jaké postupy se použijí?

Žádost o určení, změnu nebo zrušení vyživovací povinnosti musí podat advokát. Tento advokát bude zastupovat navrhovatele v řízení. Jména a adresy advokátů naleznete na webových stránkách národní advokátní komory.
V Nizozemsku působí také Společnost rodinných právníků a mediátorů pro rozvody, jejíž členové se specializují mimo jiné na otázky rozvodu a vyživovací povinnosti. Také se zaměřují na mediaci při rozvodu a související věci.

7 Musím platit poplatky za podání žaloby? Pokud ano, o jakou částku se bude přibližně jednat? Jsou-li mé finanční prostředky nedostačující, může mi být poskytnuta právní pomoc k úhradě nákladů řízení?

Za soudní řízení se platí příspěvek na náklady spojené s výkonem spravedlnosti. Jedná se o poplatek soudu. Kromě toho vzniknou náklady za využití služeb advokáta a soudního vykonavatele.
Není-li strana sporu schopna nést (plně) náklady na advokáta, může mít za určitých okolností nárok na právní pomoc. Jde o tzv. „případ právní pomoci“. Část nákladů hradí stát, účastník řízení hradí „osobní příspěvek“. Rozsah tohoto „osobního příspěvku“ záleží na příjmu a finančních poměrech účastníka.
Právní pomoc poskytuje Rada pro právní pomoc (RVR). Účastník musí podat žádost o právní pomoc pobočce rady v soudním obvodu (odvolacího soudu), kde má sídlo advokátní kancelář. V praxi žádost často sestavuje advokát, obrátil-li se na něj účastník dříve, než o právní pomoc požádal sám.
Dále musí být podáno „Prohlášení o příjmech a majetku“ (lze jej získat od obecního úřadu v místě bydliště). Toto prohlášení musí být zasláno spolu s žádostí Rady pro právní pomoc; rada následně posoudí, zda má účastník na právní pomoc nárok. Pokud se nárok potvrdí, vystaví rada doklad o nároku na právní pomoc. V takových případech se též snižuje soudní poplatek.
Nárok na právní pomoci se vztahuje rovněž na přeshraniční spory, tj. má-li navrhovatel bydliště mimo Nizozemsko. Tento nárok stanoví evropská směrnice o přeshraniční právní pomoci. O právní pomoc lze požádat s odvoláním na články 23A až 23K zákona o právní pomoci (*Wet op de rechtsbijstand*) prostřednictvím Rady pro právní pomoc v Haagu s použitím standardního formuláře, který je přílohou této směrnice a je pro všechny členské státy shodný.
Rada pro právní pomoc může rovněž v případě potřeby poskytnout pomoc při výběru advokáta. Adresa rady je uvedena v odpovědi na otázku 14.2.

8 Jaký druh výživného soud pravděpodobně přizná? Jak se výše výživného vypočítá? Může být rozhodnutí soudu přezkoumáno, pokud se životní náklady nebo rodinné poměry změní? Pokud ano, jak (např. prostřednictvím systému automatické indexace)?

Soud ve svém rozhodnutí přihlíží k potřebám osoby, která o výživné žádá nebo je pobírá, a prostředkům (finanční zdroje) osoby, po níž se výživné žádá nebo která již výživné poskytuje. Potřeby a prostředky jsou relativními pojmy. Soud má při rozhodování určitou míru volnosti, aby vzal v úvahu okolnosti konkrétních případů. Soudci vypracovali pokyny, tzv. normy *Trema*), které však nejsou pro soudy závazné.
Pro rozhodování soudu jsou důležité tyto příjmy a výdaje:
příjem ze zaměstnání
příjem z vedlejšího zaměstnání
studijní granty
dávky
důchody
příjem z pronájmu (nebo podnájmu)
úroky a jiné výnosy z majetku
příspěvky na domácnost od jiných osob ve společné domácnosti
stávající možnosti zvýšení příjmu (potenciální výdělek)
výkaz majetku
platby nájemného
splátky hypoteční půjčky, úroky a pevné poplatky. Uvedena musí být rovněž výše dosud nesplacené hypotéky.
pojistné smlouvy

nezbytné pravidelné cestovní náklady
finanční závazky vůči jiným osobám
náklady na zvláštní lékařskou péči osoby oprávněného anebo jejích rodinných příslušníků
náklady vynaložené na dosažení příjmu
potvrzení o dluzích

Indexace podle zákona

Každý rok určí ministerstvo spravedlnosti procento, o který se ze zákona zvýší výživné určené soudem nebo stanovené dohodou. Při výpočtu tohoto procentuálního zvýšení zohledňuje ministerstvo vývoj mezd v podnikatelské komunitě a ve veřejné správě. Procento indexace se zveřejňuje v nizozemském úředním věstníku *Staatscourant*.

Z automatické indexace existuje řada výjimek. Jak strany, tak soud mohou vyloučit zákonnou indexaci nebo stanovit alternativní metodu indexace.

9 Jak a komu bude výživné vypláceno?

Výživné pro bývalého manžela se platí přímo osobě oprávněnému. Výživné stanovené soudem pro nezletilé děti se platí přímo jeho rodiči (či poručníkovi), který má dítě v péči.

10 Neplatí-li dotčená osoba (dlužník) výživné dobrovolně, jaké kroky je možné učinit, aby byla k placení přinucena?

Je-li vyživovací povinnost stanovena soudem a osoba povinná k výživě je s placením výživného dítěti anebo partnerovi v prodlení, lze splnění povinnosti vymoci prostřednictvím Národního úřadu pro výběr výživného) (LBIO) v Rotterdamu. Splnění vyživovací povinnosti může vymoci také soudní vykonavatel. Není-li tato povinnost stanovena soudem, je nutné věc soudu předložit, k čemuž je zapotřebí zastoupení advokátem.

11 Popište prosím stručně případná omezení týkající se výkonu rozhodnutí, zejména pravidla ochrany dlužníka a promlčecí a prekluzivní lhůty ve vašem systému výkonu rozhodnutí.

V případě srážek z dávek nebo mzdy je nutno zohlednit částku, která je od výkonu rozhodnutí osvobozena. Promlčecí doba jednotlivých plateb výživného, které se vyplácí měsíčně, je 5 let. Pokud existuje rozsudek, ve kterém jsou zaznamenány nedoplatky, tj. pokud byla *de facto* uvedena dlužná pevná částka, činí promlčecí lhůta dvacet let. Pro zabránění prekluzi nároku, je nutné přerušit běh lhůty.

12 Existuje nějaká organizace nebo orgán, které mi mohou pomoci při vymáhání výživného?

V případě prodlení s platbami výživného dítěti anebo partnerovi je tímto orgánem Národní úřad pro výběr výživného (LBIO).

Úřad k tomu musí být pověřen oprávněným. LBIO může v případě potřeby vybírat výživné prostřednictvím exekuce. Může například přistoupit ke srážkám ze mzdy a dávek nebo prodat nemovitý či movitý majetek povinného.

Využívání služeb úřadu LBIO je pro oprávněného na výživné bezplatné, pokud mají obě strany bydliště v Nizozemsku. Po přijetí žádosti o výběr výživného je nejprve učiněn pokus předejít takovému způsobu výběru, který by byl spojen s náklady, a to prostřednictvím krátké mediace nebo poskytnutím vysvětlení. Tento postup je zhruba ve třech čtvrtinách případů úspěšný. Pokud se však výběr výživného převezme úřad LBIO, náklady na výběr výživného hradí povinný. Úřad si za výběr výživného účtuje poplatek. Tento poplatek činí 15 % z měsíčních dlužných částek a nedoplatků na výživném. Náklady případné exekuce rovněž nese povinný.

13 Mohou (vládní nebo soukromé) organizace zaplatit namísto dlužníka zálohu odpovídající plné výši výživného nebo jeho části?

Přestože je úřad LBIO státní institucí, neposkytuje zálohové platby výživného. To může učinit vláda v případě výživného pro děti nebo právní pomoci.

14 Pokud se nacházím v tomto členském státě a dlužník má bydliště v jiné zemi:

14.1 Může mi pomoci orgán nebo soukromá organizace v tomto členském státě?

Národní úřad pro výběr výživného (LBIO) má rovněž úlohu v oblasti mezinárodního výběru výživného. Jeho vyplývají z nařízení a úmluv, jejichž je Nizozemsko stranou:

Nizozemsko je stranou Úmluvy OSN o vymáhání výživného v cizině, New York podepsané 20. června 1956. Tato úmluva stanoví vzájemnou právní pomoc s cílem usnadnit získávání výživného v mezinárodních věcech. Úmluva za tímto účelem zřídila systém odesílajících a přijímajících orgánů, které oprávněnému na výživné pomáhají s vymáháním pohledávek na výživné. Úřad LBIO je odesílajícím i přijímajícím orgánem Nizozemska.

Kdokoliv s bydlištěm v Nizozemsku s potížemi s výběrem výživného od povinného, který má bydliště v zahraničí (tj. v zemi, která je stranou této Newyorské úmluvy), se může této úmluvy dovolávat. Úmluva se týká nejen výživného na děti, ale i na partnery.

Od 1. srpna 2014 je v platnosti Úmluva ze dne 23. listopadu 2007 o mezinárodním vymáhání výživného na děti a dalších druhů vyživovacích povinností vyplývajících z rodinných vztahů mezi Evropskou unií (kromě Dánska) a ostatními smluvními státy. Kromě členských států EU je tato úmluva v platnosti rovněž v Albánii, v Bosně a Hercegovině, v Norsku a na Ukrajině. Pokud jde o vztahy mezi členskými státy Evropské unie, má přednost nařízení o vyživovací povinnosti (nařízení Rady (ES) č. 4/2009).

Na děti do 21 let se vztahuje Haagská úmluva o vyživovacích povinnostech. Ta může být rozšířena i na další členy rodiny, pokud oba zúčastněné smluvní státy přijmou prohlášení v tomto smyslu.

Pro využití služeb úřadu LBIO je nutno podat žádost na formuláři „výběr výživného v cizině“. Tento formulář lze stáhnout z webových stránek úřadu LBIO.

Činnosti, které vykonává úřad LBIO a samotné zahraniční instituce v souvislosti s Newyorskou úmluvou a smlouvou se Spojenými státy, jsou v zásadě poskytovány bezplatně. Určité náklady mohou vzniknout v souvislosti se soudním řízením v zahraničí nebo s vymáháním výživného.

14.2 Pokud ano, jak se mohu na takový orgán nebo soukromou organizaci obrátit?

Ve věcech výživného na děti a partnera:
Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO)
Postbus 8901
3009 AX Rotterdam
Ve věcech právní pomoci:
Raad voor Rechtsbijstand,
Postbus 450,
2501 CL The Hague
Telefonní číslo +31703701414
Ve věcech právní pomoci v přeshraničních případech:
Raad voor Rechtsbijstand
Regiokantoor Den Haag
attn. Jan Ouwehand
Laan van Meerdervoort 51B
2517 AE Den Haag
Tel: 0031(0)88 787 1320

e-mail: j.ouwehand@rvr.org

15 Pokud se nacházím v jiné zemi a dlužník v tomto členském státě?

15.1 Mohu svou žádost adresovat přímo orgánu nebo soukromé organizaci v tomto členském státě?

Na žádost oprávněných na výživné, kteří mají bydliště v zahraničí, vybírá rovněž úřad LBIO výživné od povinných s bydlištěm v Nizozemsku. Chce-li oprávněný k výživě, která se nachází v jiném členském státu úmluvy, žádat výživné po povinném s bydlištěm v Nizozemsku, může se odvolat na systém úmluvy. Musí se tedy obrátit na odesílací orgán ve své vlastní zemi, který následně kontaktuje přijímající orgán v Nizozemsku (LBIO). Přijímající orgán podnikne nezbytná opatření, aby výživné získala.

15.2 Pokud ano, jak se mohu na takový orgán nebo soukromou organizaci obrátit a jaká pomoc mi může být poskytnuta?

Kontaktní údaje jsou uvedeny v odpovědi na otázku 14.2.

16 Je tento členský stát vázán Haagským protokolem z roku 2007?

Ano.

17 Pokud tento členský stát není vázán Haagským protokolem z roku 2007, jaké právo bude použitelné pro pohledávku výživného podle pravidel mezinárodního práva soukromého? Jaká jsou příslušná pravidla mezinárodního práva soukromého?

Nepoužije se.

18 Jaká pravidla upravují přístup ke spravedlnosti v přeshraničních věcech v rámci EU podle struktury kapitoly V nařízení o vyživovací povinnosti?

Za soudní řízení se platí příspěvek na náklady spojené s výkonem spravedlnosti. Jedná se o poplatek soudu. Kromě toho vzniknou náklady za využití služeb advokáta a soudního vykonavatele.

Není-li strana sporu schopna nést (plně) náklady na advokáta, může mít za určitých okolností nárok na právní pomoc. Jde o tzv. „případ právní pomoci“. Část nákladů hradí stát, účastník řízení hradí „osobní příspěvek“. Rozsah tohoto „osobního příspěvku“ záleží na příjmu a finančních poměrech účastníka. Právní pomoc poskytuje Rada pro právní pomoc (RVR). Účastník musí podat žádost o právní pomoc pobočce rady v soudním obvodu (odvolacího soudu), kde má sídlo advokátní kancelář. V praxi žádost často sestavuje advokát, obrátil-li se na něj účastník dříve, než o právní pomoc požádal sám.

Dále musí být podáno „Prohlášení o příjmech a majetku“ (lze jej získat od obecního úřadu v místě bydliště). Toto prohlášení musí být zasláno spolu s žádostí Rady pro právní pomoc; rada následně posoudí, zda má účastník na právní pomoc nárok. Pokud se nárok potvrdí, vystaví rada doklad o nároku na právní pomoc. V takových případech se též snižuje soudní poplatek.

Nárok na právní pomoci se vztahuje rovněž na přeshraniční spory, tj. má-li navrhovatel bydliště mimo Nizozemsko. Tento nárok stanoví evropská směrnice o přeshraniční právní pomoci. O právní pomoc lze požádat s odvoláním na články 23A až 23K zákona o právní pomoci (*Wet op de rechtsbijstand*) prostřednictvím Rady pro právní pomoc v Haagu s použitím standardního formuláře, který je přílohou této směrnice a je pro všechny členské státy shodný. Rada pro právní pomoc může rovněž v případě potřeby poskytnout pomoc při výběru advokáta.

19 Jaká opatření přijal členský stát, aby zajistil, že ústřední orgány plní činnosti popsané v článku 51 nařízení o vyživovací povinnosti?

Nebyly provedeny žádná opatření podle článku 51 nařízení.

Tyto internetové stránky jsou součástí portálu Vaše Evropa.
Velice uvítáme jakoukoli zpětnou vazbu ohledně užitečnosti poskytnutých informací.

This webpage is part of an EU quality network

Poslední aktualizace: 22/11/2021

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.